

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben. 2016. március 27-én. Húsvét vasárnapján.

Kezdő ének: 186. dicséret

Főének: 348. dicséret

Ének prédikáció előtt: 185. dicséret

Textus: Máté evangéliuma 28. rész 5. vers

Kedves Testvéreim!

Kevés olyan dolog van a világban, amiért annyit és olyan mértékben küzdött az emberiség, mint a szabadságért. Forradalmak, háborúk, sora bizonyítja ezt. Mert szabadnak lenni mindannyiunk elemi vágya, igénye. Egészen a születésünk pillanatától a halálunk beálltaig mindent megteszünk azért, hogy legyen mozgásterünk, hogy szabadon elmondhassuk a gondolatainkat, hogy magunk dönthessünk az életünket érintő kérdésekben. Vágyunk a szabadságra és mégis olyan sokszor félreértjük, olyan sokszor rossz helyen keressük és szabadság helyett egy újabb kötöttséget veszünk magunkra. A mai embernek mind anyagilag, mind politikai értelemben, mind társadalmi szempontból minden lehetősége meglenne arra, hogy szabadnak érezze magát, szabadon éljen Magyarországon, és mégis azt tapasztalom, hogy ez nincs így. Sokféle szokás, berögződés, megkötöttség húz le bennünket. Rabjai vagyunk számtalan dolognak ebben a világban: kapcsolatoknak, elvárásoknak, anyagiaknak, de rabjai vagyunk saját magunk vágyainak és álmainak, amelyek hajtanak, üznek és egy pillanatnyi nyugalmat sem engednek. Rabjai vagyunk az állandó rohanásnak, különböző trendek és divatok követésének. Sorolhatnám még a példákat, de ennél sokkal lényegesebb és megdöbbentőbb, hogy úgy vagyunk rabok, hogy észre sem vesszük. Igen, miközben azzal áztatjuk magunkat, hogy szabadok vagyunk, magunk irányítjuk az életünket, azt teszünk, amit akarunk, oda megyünk, arra költünk, azt mondunk, amit a szívünk diktál, észre sem vesszük, hogy magunk készítette börtönben, saját magunk által ránk rakott bilincsekben éljük az életünket. Szabadságra, szabadulásra van szükségünk, de nem fegyverekkel, véres csatában kivívott szabadságra, hanem valami egészen másra. A húsvét erről a szabadságról és szabadulásról szól.

A világirodalom nagy alakjának, Puskinnek közismert szokása volt, hogy minden húsvét reggelen kinyitotta egy rabmadárnak a kalitkáját. A nyitott kalitkát odavitte az ablakhoz és boldogan figyelte, hogy a kiengedett madár miként találja meg a szabadsághoz vezető utat. Amikor megkérdezték tőle, hogy miért teszi ezt, azt felelete, hogy azért, mert olyan jó érzés, hogy ő is szabaddá tehetett valakit.

Nyugodtan állíthatjuk, hogy a világirodalomnak ez a kimagasló alakja minden filozófusnál és teológusnál jobban megértette a húsvét titkát. Azt az egyszerű és mégis nagyszerű evangéliumot, hogy húsvét a szabadulás ünnepe. Azáltal, hogy Isten feltámasztotta a Fiát, Jézus Krisztust, kinyitotta az emberiség kalitkájának, börtönének az ajtaját és kiszabadított bennünket. Megadta, megteremtette számunkra ezáltal a lehetőségét, az útját az igazi és valódi szabadságnak. Húsvét ünnepének igazán örülni, érte Istennek hálát adni, belőle erőt meríteni csak az tud, aki átélte már ezt a szabadságot, megtapasztalt valamit Krisztus feltámadásának szabadító erejéből. Valahogy úgy, ahogy azok az asszonyok is, akik ott voltak az első húsvét reggelén, vagy ahogyan Ady írja egyik versében: Krisztus támad és eszmél, | Odukat és kriptákat pattant. | Van-e gyönyörűbb ennél?"

Krisztus feltámadásának szabadító erejét mi is és ma is átélhetjük. Nézzük meg, mit tanít erről a felolvasott igeszakasz, hogyan válhat a sajátunkká?

1. Először is a felolvasott történet arra mutat rá, hogy mitől akar és tud megszabadítani bennünket Isten Krisztus feltámadásával.

Egyetlen szóval így felelhetünk erre, a félelemtől. Kétszer is elhangzik ebben a rövid szakaszban ez a határozott és ellentmondást nem tűrő mondat: Ne féljete! Nem véletlenül. Az emberi élet legnagyobb mozgatórugója a mai napig a félelem. Félelem külső és belső dolgoktól, félelem megfogható és megfoghatatlan, láthatatlan dolgoktól. Szinte tudatában sem vagyunk, mégis meghatározza az életünket. Kötöttségeink, rabságunk legfőbb oka ez. Nagyon sokféle szempontból vizsgálhatnánk még a félelmeinket, de most a felolvasott történethez ragaszkodva, a félelemnek három aspektusát láthatjuk. Megjelenik a múlt miatti félelem. Azt olvastuk, hogy az örök az angyaltól való félelem miatt szinte kővé váltak, valószínűleg elájultak. Ezzel szemben az asszonyok nem. Hogy lehetséges? Ezek a katonák egészen biztosan megjárták már a harcteret, rengeteg mindent láttak, edzett lelkiállapottal rendelkeznek, különböző nehéz helyzetben kellett helytállniuk már és akkor itt, a sírbarlangnál egy angyal látványa ennyire eltölti őket félelemmel. Mi lehet az oka? Meggyőződésem, hogy nem más, mint a lelkiismeret, ami terhelte őket, ami nyomta őket, hogy olyat tettek, abban asszisztáltak, ami nem egyenes, nem tiszta, ami istentelen: egy ártatlan embernek a halála. Igen, a katonáknak a legnagyobb félelme, hogy mégis igaz ember volt, aki meghalt, hogy itt több van az emberinél, valósággá vált az angyal megjelenésével és ez olyan hatással volt rájuk, amit nem bírtak elviselni. Nincs ez

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben. 2016. március 27-én. Húsvét vasárnapján.

másként ma sem. A múltnak árnyai, bűnei, elrontott tetteink, hibáink és bukásaink kihatnak a jelenre is. Megkötnék, megbilincselnek, akadályozzák, hogy szabadon éljünk. Milyen sokan cipelik a múlt miatti félelmet? Milyen sokan élik az életüket a lelkiismeret furdalás rabságában?

Amit a katonák nem tapasztalhattak meg, azt már mi igen, hogy van szabadulás a múlt börtönéből, a múlt rabságából. Krisztus halálával és feltámadásával Isten megnyitotta számunkra a megbocsátás ajtaját. Krisztus feltámadásának ereje lehetővé teszi, hogy letegyük, ami terhel és nyomaszt, amit keresztként cipelünk talán évtizedek óta, hogy aztán a múlt terheitől, félelmeitől megszabadulva, tudjunk élni. Nem tudom, ki mivel jött ma ide, haraggal, keserűséggel, egy elrontott kapcsolattal, konfliktussal, nem tudom, ki mit takargat és rejteget, de a megterített úrasztala is arra hív és bátorít bennünket, hogy hagyjuk itt a múlt hátizsákját, tegyük le Krisztus keresztiéhez és engedjük, hogy félelmeinket elvegye és szabaddá tegyen a jelen és a jövő megélésére.

Ugyanakkor a felolvasott történetben az asszonyok félelme is megjelenik, ami elsősorban az átélt történéseknek köszönhető. Azt láthatjuk, hogy a jelen eseményei, a földrengés, az angyal megjelenése, az elhengerített kő, a holttest hiánya, megrémíti őket. Az angyal mondata: „Ti ne féljetek”, ebből akarja kiemelni őket. A félelem a bennünket körülvevő események láttán, számunkra sem ismeretlen. Különösen is aktuális, ha a kedd reggeli brüsszeli eseményekre gondolunk. Ki az, akit nem rémít meg, ami most a világban, tőlünk nem is olyan távol történik? A migráció kérdése, a terrorizmus, a jelen események megértésének a hiánya félelemmel tölti el a legtöbb embert. De félünk a jelen kihívásaitól is, valahogy minden olyan bonyolulttá és átláthatatlanná vált. Félünk a feladatoktól, a főnöktől, félünk a szenvedéstől, a szegénytől, ott van az életünkben a kudarcotól vagy a betegségektől való félelem és akkor a haláltól való rettegésről még nem is beszéltem. Ezért kell, hogy meghalljuk mi is és komolyan vegyük az angyal szinte parancsként hangzó mondatát, Ti ne féljetek!!! Ti, akik a Meg váltóhoz jöttök, ne féljetek, mert nem vagytok egyedül, Jézus él, ma is él. Ha Isten hatalma képes volt megtörni a halál uralmát, hogyan lenne képes megtörni és áttörni a mi félelmeinket. Ha Krisztus feltámadott, akkor mégiscsak létezik egy a halálnál nagyobb erő a világon. Erő és bátorítás van az angyal szavaiban: Ti ne féljetek! Olyan sokszor elfelejtkezünk erről, pedig szabadságunk záloga ez a mondat, ha hittel fogadjuk. Krisztus feltámadásával Isten megvívta a legnagyobb csatát és legyőzte a halált, a pusztulást és győzött az élet. A félelemtől és kötöttségektől mentes élet. Ennek a győzelemnek mi is részesei lehetünk, élhetünk vele. Ahogyan János evangélista megfogalmazta: Ha a fiú megszabadít titeket, valóban szabadok vagytok. Szabadok arra, hogy félelem helyett örömmel és reménnyel éljétek meg a jelent, szabadok arra, hogy aggodás nélkül Isten gondviselésére támaszkodjatok. (Szabadok arra, hogy elhiggyétek, bármilyen aggasztó, szorongató helyzet van is a világban, körülöttünk, Isten ezeknél is hatalmasabb és erősebb. Mi sem bizonyítja jobban, mint hogy) Krisztus él és ma is itt van, megtapasztalható, átélhető módon és ahol Ő jelen van, ott nincs félelem, nincs remegés a jelen kiszolgáltatottsága, a körülmények miatt. Ott bizalom van és bátorság.

A múlt és a jelen félelme mellett a jövőtől való félelem is megjelenik ígénkben. Azt látjuk, hogy az asszonyok félelemmel és örömmel engednek az angyal szavának és elindulnak a tanítványokhoz. ekkor találkozunk Jézussal, akinek első mondata: Ne féljetek! De ez a felszólítás már a jövőre utal, mert Jézus szinte belelát az asszonyok gondolataiba és kimondatlan kérdéseikre is választ ad, pontos iránymutatást arra nézve, hogy mi várható, mire készüljenek: menjetek el Galileába és én ott leszek. Jézus látja az asszonyok félelmét a jövőtől, hallja a mi lesz ezután kérdéseiket. De nem csak az asszonyokat ismeri ennyire, hanem bennünket is és pontosan tudja, hogy mennyi mindenért aggódunk és kétségbe esünk. Mi vár ránk? Mire készülünk? Annyira kiszámíthatatlan a jövő. Egy apró példa csupán: egyre több helyen olvasom, hogy bizonyos munkák, nem is kevés, meg fognak szűnni, mert már nem lesz rá igény, a gépek átveszik az emberi munkaerőt, ugyanakkor jönnek olyan feladatok, amikről még csak nem is hallottunk. Mit tud ilyen helyzetben egy jó szülő gyermekének javasolni? Milyen irányba trelgesse? De olvashatunk arról is, hogy a jelenlegi nyugdíjrendszer még 10 évig képes ilyen módon fennmaradni. Mi lesz utána? Vagy még visszatérve a keddi eseményekre, ott van bennünk a félelem, hova vezet mindez, hogyan alakul át Európa? Igen, a jelen félelmeinél már csak a jövőtől való félelem nagyobb bennünk. Éppen ezért kell, hogy nagyon komolyan vegyük Jézus szavait: Ne féljetek!!! Ne féljetek, mert itt vagyok, veletek vagyok. A világ változik, de én nem. Én megyek előttetek, gyertek utánam. Jézus nem a levegőbe beszél és nem csupán üres frázisokat pufogat, hanem egészen pontos irányt is mutat az asszonyoknak, hogy hova kell menniük, mit kell csinálniuk és tudjuk az evangélisták beszámolójából, hogy amit mondott, az igaz volt, valóban ott várta őket, ahova mondta.

Ma sincs ez másként. Nem vakvágányon fut az életünk, nem a körülmények határozzák meg, nem a politika, az anyagiak, hanem a halált is legyőző mindenható Isten. Jézus ma is előttünk megy, ma is irányt és célt mutat számunkra, hogy Vele átélhessük a szabadságot, a szabadulást.

2. A kérdés csupán az, hogy hogyan? Miként lehet a miénk a húsvéti szabadság? Elsősorban úgy, hogy kilépünk a Krisztussal kapcsolatos passzivitásból az aktivitás felé. Ez az aktivitás megmutatkozhat a Krisztus

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben. 2016. március 27-én. Húsvét vasárnapján.

keresésben, ahogyan az asszonyok is keresték Jézust. Ma is lehet keresni őt, ma is lehet menni hozzá. Minden igehirdetés, imádkozás, Ige olvasás ilyen keresés. De ilyen keresés az is, amikor kérdéseket teszünk föl akár a saját személyes életünkre nézve, akár az Isten dolgaira vonatkozólag, vagy amikor a világ dolgairól gondolkodva nem csupán az aktuális hírportálokat és különböző cikkeket olvassuk el, hanem Istent is megkérdezzük. A Krisztus keresésünket jelzi az is, ha a megterített asztalnak, az úrvacsorának nem fordítunk hátat, hiszen erre a vendégségre Ő maga hív meg, Ő maga kéri, hogy jöjjünk semmit nem hozva, a keresztyébe fogódzva.

Krisztust nem csak keresni kell, hanem követni is. "Előttetek megy Galileába, ott meglátjátok őt..." mondja az angyal. Menjetek utána, szól az indirekt felszólítás, kövessétek, de nem akárhogyan. Nem lehorgasztott fejjel, lógó orral, csüggedten és reményt vesztetten, hanem örömmel, étellel, mint akik szeretik Krisztust. Milyen jó lenne, ha mi is ilyen módon tudnánk a mindennapjainkban követni Jézust! Ez nem csak a saját életünkre nézve van nagyon komoly hatással, hanem mindazokra is, akik körülöttünk vannak. Maga Jézus küld bennünket a másik felé: Menjetek el és mondjátok el a többieknek is. Kitől hallják meg, hogy Krisztus feltámadt, ha nem azoktól, akik ezt látták és megtapasztalták? Miért hallgat a keresztyénség ma a világban? Pedig lenne mit mondanunk megbocsátásról, szeretetről, szilárd alapról, amit semmi nem tud kimozdítani a lábunk alóla. Hol vannak a feltámadás örömeivel és boldogságával élő emberek? Túrmezei Erzsébet egyik versében azt írja, hogy ma élni küldetés! Igen, ez a küldetés, hogy beszédben, viselkedésben, élet példában, kedvességben hirdetni az evangéliumot, hogy Krisztus ma is él. Nem kell félni, nem kell megrémülni sem a múlt árnyaitól, sem a jelen aggasztó dolgaitól, de még a jövő bizonytalanságaitól sem, mert mindezek annak az Istennek a kezében vannak, aki Úr a halál, a természet erői, a láthatatlan világ fölött. Hát akkor hogyan lenne Úr az emberiség felett is?

Azzal kezdtem az igehirdetést, hogy a húsvét a szabadulás ünnepe, szabadulás a legnagyobb fogva tartó kezéből, a félelemből, ami olyan sokféle módon megkötöz és rabul ejt bennünket. Isten adja meg számunkra, hogy átéljük ezt a szabadulást, hogy hittel el tudjuk fogadni a húsvéti eseményeket és ez a hit erőforrássá váljon számunkra a mindennapokba.

Ámen